

עבדול אני אברהים פארס חאמד ואח'

נגד

מפקד אזור יהודה ושומרון

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק
[14.4.81, 1.4.81]

לפני השופטים מ' שמגר, א' ברק, י' טירקל

תקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, ע"ר תוס' 2 (ע) 858, (א) 1055, תקנות 119 (תוקנה:
ע"ר 1947 תוס' 2 (ע) 1280, (א) 1566, ע"ר 1948 תוס' 2 (א) 507, (1) 119 (תוקנה:
ע"ר 1947 תוס' 2 (ע) 945, (א) 1159, חלק י"ב — מנשר בדבר סדרי השלטון והמשפט
(אזור הגדה המערבית) (מס' 2), תשכ"ז—1967, קמצ"מ (יהודה ושומרון) 3, סעיף 2.

העתירה הוגשה עקב חשדו של העותר, כי המשיב עומד לפוצץ את בית קרוביו ביהודה ושומרון.
המשיב הודיע לבית המשפט, כי בדעתו רק לאטום חדר אחד בשני בתים.

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

תקנה 119 (1) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, התקפה ביהודה ושומרון, מתירה להפקיע נכסי
מקרקעין, והמשיב פעל כדין במסגרת סמכותו זו.

עתירה למתן צו-על-תנאי. העתירה נדחתה.

ל' צמל — בשם העותרים;

ר' יאראק, סגן בכיר א לפרקליט המדינה — בשם המשיב.

פסק-דין

השופט מ' שמגר: 1. העותר פנה לבית-משפט זה מטעם אחיו וקרובי משפחה
נוספים, שנעצרו ביום 9.1.81. לטענתו, עלה אצלו החשד, בעיקר עקב סיור של נושאי
תפקידים של הממשל הצבאי בבתיהם של העצורים, שנערך ביום 13.1.81, כי מתכוונים
לפוצץ בתיהם של העצורים האמורים.

2. ביקשנו התייצבותו של בא-כוח היועץ המשפטי לממשלה לדיון בעתירה.

השופט מ' שמגר

ומהודעתה של פרקליטות המדינה עולה, כי חששו של העותר לגבי שישה משמונה האנשים, שאוזכרו בעתירתו, הוא בלתי מבוסס. מאידך גיסא, הודיענו מר רנאטו יאראק, בא-כוחה המלומד של המדינה, כי בדעת המשיב להורות על אטימת חדר אחד בביתו של ראג'ח מחמוד דיב חמאד וחדר אחד בביתו של מוחמד עבד עודה חמאד.

כפי שמסתבר, מסר רג'אח הנ"ל במסגרת חקירתו במשטרה הודעות, ובהן תיאור מפורט בדבר חלקו הפעיל ברציחתם בדם קר של כמה מתושבי יהודה ושומרון, בהם חשד, כי הם משתפים פעולה עם רשויות השלטון. כן הודה בניסיונות לבצע פיגועים ומעשי חבלה אחרים, ובין היתר הודה בכך שזרק על אוטובוס נוסעים רימון, שהחזיק קודם לכן בחדרו הנ"ל.

אשר למוחמד עבד עודה הנ"ל, הרי גם הלה נטל חלק בניסיון לרצח ובעבירות האחרות, ואף החזיק תחמושת במחבוא ליד ביתו.

לאור נתונים אלו החליט המשיב להפעיל סמכויותיו לפי תקנה 119(1) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, אך לצמצם עצמו — בגדר המועט הכלול במרובה — לאטימת חדר.

3. אין לגלות עילה להתערבותו של בית-משפט זה בעניין, שהוא נושא העתירה. המשיב פעל כדי, בגדר סמכותו לפי תקנה 119(1) הנ"ל, הכלולה בחלק י"ב לתקנות, הדין — כפי שמעיד שמו — בהוראות עונשיות שונות, ומתיר הפקעת נכסי מקרקעין, בין היתר, כאשר הוכח להנחת דעתו ("he is satisfied" כלשון הנוסח האנגלי המקורי), כי מישהו מדרי הבית ביצע מעשה פשע מן הסוג שהוזכר לעיל.

תקנה 119 הנ"ל היא חיקוק, שהיה בתוקף ביהודה ושומרון בתקופת השלטון הירדני ברציפות, מאז הותקנו התקנות בזמן המנדט הבריטי בשנת 1945. המשך תוקפה בזמן שלטון כוחות צה"ל באזור נובע מן האמור במנשר בדבר סדרי השלטון והמשפט (אזור הגדה המערבית) (מס' 2), תשכ"ז—1967, שפורסם על-ידי מפקד כוחות צה"ל ביום 7.6.67, ואשר סעיף 2 שבו קובע הוראות בעניין תוקפו של הדין, שחל באזור ערב כניסתם של כוחות צה"ל אליו.

לאור טיב מעשיהם של שני העותרים, כפי שהוכחו להנחת דעתו של המשיב ומאות סמכויותיו המשפטיות, אין לגלות עילה להתערבותו של בית-משפט זה, כמבוקש. העתירה נדחת.

ניתן היום, י' בניסן תשמ"א (14.4.81).